

Kádár kezéhez vér tapad

2025 november 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

1961-ig összesen 367 f?t ítéltek halálra, ezek közül 229 f? esetében végre is hajtották az ítéletet.

1956. november 6-án este Szolnokról elindult egy kisebb a szovjet harckocsioszlop Budapestre. Fontos utasokat szállítottak, Kádár János miniszterelnököt és kormányának tagjait. „Kádár, Apró, Dögei”, ahogy a pesti humor

később felsorolta a győlt miniszterek listáját. Kádár másnap hajnalban a Kossuth téren a hosszú úttól elgémberedve kászálódott ki a harckocsiból, politikustársai követték példáját.

Ekkor hangzott el a „veretes” mondat Tamáska Mária, Kádár felesége szájából, aki a Parlament lépcsőjén fogadta férjét: „Ezt a sz...rt már hagyhattad volna a Rákosiékra.” Kádár hevesen reagált a miniszterei előtt elhangzó csöppet sem hitvesi üdvözlésre hasonlító mondatra, betuszkolta feleségét az ország házának nagy kapuján. De a mondatot Aczél György jóvoltából megírta a történelmi emlékezet, hiszen ez a mondat azzal a címmel dicsekedhet, hogy a diktatúra 33 éve alatt Kádárról elhangzó egyetlen egy nyilvános bírálattal volt.

Mi volt az a „sz...r” – a történelmi hőség kedvéért ragaszkodjunk Kádárné szókincséhez –, amelynek ellapátolását Kádárnak Rákosira kellett volna hagynia? Kádár november 3-án Moszkvában a kommunista világbirodalmat vezető szovjet elvtársainak színe előtt, hőséges csatlósként arra vállalkozott, hogy a semlegességért és a demokráciáért szabadságharcot kezdeményező országot visszavezeti a szocialista tömbbe, a közép- és kelet-európai országok szovjetek által már 1945-ben életre hívott és azóta is szigorúan őrzött nagy koncentrációs táborába. Kádár a következő években moszkvai gazdái nagy örömeire „sikeresen” elvégezte munkáját, sőt Magyarországot a „legvidámabb barakká” vált a koncentrációs táborban. Csakhogy két dolgot ne feledjünk! Egyrészt a vidám barakk mégiscsak barakk a lágerben, másrészt a nagy vidámság vérben fogant. Ez alatt értve, hogy a Kádár-diktatúra első évei kemény megtorlást hoztak az egész országra.

Miután Kádár elfoglalta a szobáját a Parlament épületében, azonnal kiadta a parancsot a forradalmárok üldözésére, elfogására, megbüntetésére. Az újjászervezett karhatalom – amely a korábban feloszlatott ÁVH-s tisztek kilencven százalékát újra alkalmazta – féktelen bosszúszomjival vetette magát a feladat teljesítésébe.

Őket segítették a frissen megszervezett pufajkások – soraikban Horn Gyulával, aki a rendszerváltás után a fiatal magyar demokrácia szégyenfoltjaként miniszterelnök lehetett –, akik 1956. december 15-én kiprovokáltak a Nyugati pályaudvarnál egy sortűzetet. De ez csupán nyitány volt, hiszen a következő napokban Salgótarjánban, Miskolcon és Tucatnyi városban dördültek el még sortűzetek.

De azok az egyedül vagy kisebb csoportokban elfogott forradalmárok, akik a karhatalom vagy a pufajkások kezébe kerültek, szintén kemény megtorlásban részesültek. Nagyon sokan közülük el sem jutottak a rendőrség épületébe, még azelőtt lelőtték vagy agyonverték őket. De azok se jártak jobban, akiket behurcoltak a rendőrség épületébe, mert sokukat közülük a kihallgatásuk során olyan durván bántalmazták, hogy abba belehaltak.

Mindazok, akik túléltek a megtorlás megpróbáltatásait, kerültek a hivatalos igazságszolgáltatás színe elé. Kádár tisztában volt azzal, hogy a forradalom résztvevőivel szemben használt brutális és teljesen törvénytelen módszereket fel kell váltani legalább a „szocialista törvényesség” látszatát nyújtó eszközökkel.

Ennek első lépéseként 1956. december elején kihirdették a statáriumról (rögtönítélő bíraskodás) szóló törvényerejű rendeletet, aminek első áldozatává Soltész Imre (egy egyszeri munkásember) vált néhány nappal később, akit Miskolcon 1956. december 15-én végeztek ki fegyverrejtegetésért.

Második lépésként 1957 januárjában bevezették a gyorsított eljárás intézményét. Ezt követte harmadik lépésként a népbírói tanácsok felállítása. Ezek működésének számos jellemzője nagyon kemény fellépést tett lehetővé a forradalom résztvevőivel szemben. Egyrészt a legfőbb ügyész vádirat nélkül is vádat emelhetett a népbírói tanácsban, másrészt nem volt benne súlyosbítási tilalom, ami azt jelentette, hogy ha egy ítélet ellen fellebbeztek, akkor az akár súlyosbítással is járhatott.

Negyedrész a népbírói tanácsnak már jogerősen lezárt ügyek újrainyítására is lehetősége volt. Ezek a működési mechanizmusok kifejezetten hátrányosan érintették a vádlottakat, akiket a forradalomban játszott kisebb-nagyobb szerepükért állítottak népbírói tanács elé. Ráadásul minden népbírói tanácsban csak az elnöki feladatot töltötte be szakkbíró, a másik kettő tag laikus volt. Nyilvánvaló, hogy ezekre a posztokra az MSZMP vezetése csak megbízható elvtársakat delegált, rajtuk keresztül pedig keményen érvényesíthette a párt akaratát.

Itt kell tennünk egy fontos kitérőt, és fel kell hívnunk a figyelmet arra, hogy az, hogy valaki a forradalom utáni megtorlások után szakkbíróként vezethetett egy-egy népbírói tanácsot, nem jelentette azt, hogy valódi jogi tudása volt. Rákosiék a totális hatalomátvétel után, 1949-ben döbbsen rá, hogy nincs elegendő hozzájuk h

ügyész, bíró. Ha nincs, hát nincs – mondták –, akkor majd csinálunk! Ezen kommunistákra jellemző? voluntarista kijelentés szellemében azonnal cselekedtek, 1949-ben gyorsított jogi képzést folytató „akadémiát” állítottak fel. Beiskoláztak harminc tatabányai és salgótarjáni bányászt, harminc nagyüzemi munkást, húsz katonát, tizenöt rend?rt és tizenöt n?t!

Térjünk vissza a megtorlások id?szakára, és teljesítsük Wittner Mária kérését, aki a Kárpátia együttessel közösen fellépve az alábbiakat énekelte: *„Neveket akarok hallani, kik '56 hóhérai? / Kik hoztak ítéletet egy tiszta forradalom felett.”* Soroljuk a neveket: Kispál Pál (eredetileg hat osztályt végzett v?jár) 1958-ban három halálos ítéletet hozott. Varga Julianna n?i kvótásként végezte el az „akadémiát”, az ? közrem?ködésével akasztottak fel egy n?t, aki, miután meger?szakolta egy szovjet katona, megölte ?t. Végül az eredetileg hat osztályt végzett Szimler János, aki huszonhárom halálos ítéletet hozott meg, amelyek közül a leghírhedtebb a veszprémi középiskolai tanára, Brusznai Árpádé volt. Az említett szakbírók évfolyamtársak voltak az „akadémia” els? évfolyamán. A legtöbb halálos ítélet Borbély János nevéhez f?z?dik, aki mintegy hatvanöt elítélt ügyében látta el a vérbíró szerepét.

De Kádár és vezet?társai, különösképpen a belügyminiszteri posztot betölt? Biszku Béla nem voltak megelégedve az ítéletekkel. A börtönbüntetések esetében a kiszabott évek számát tartották túl kevésnek, míg a halálos ítéletek esetében azok számát tartották alacsonynak. Pedig 1961-ig összesen 367 f?t ítélték halálra, ezek közül 229 f? esetében végre is hajtották az ítéletet.

A megtorlás legkeményebb napja 1959. október 28-án volt, amikor tizenegy forradalmárt, a Thököly úti felkel? csapat tagjait végezték ki. Az utolsó halálos ítéletet 1961. július 15-én hirdette ki a Legfels?bb Bíróság. Az akkor halálra ítélt három forradalmárt augusztus 26-án végezték ki.

A kommunista propaganda – amelynek egyes képvisel?i, például Lendvai Ildikó ma is itt vannak köztünk – bevitte az emberek tudatába a „Kádár, a józan kompromisszumok robotosa” képet. S?t amerikai újságírók segítségével azt terjesztették, hogy ha Magyarországon szabad választások (micsoda freudi elszólás az elvtársak részér?!) lennének, Kádár megnyerné azt. Ezzel szemben mi a mai napon a Kádár-kormány gyalázatos 1956. november 4-i indulására emlékezve a Kárpátia zenekart idézzük: *„Mert a b?n az csak b?n marad / Kezükhöz vér tapad! / Istent?l, embert?l / Ne várjon irgalmat. Ezernyi áldozat most / Sírjából felmutat. Gyilkos és áruló / Szent földben nem nyughat!”*

Gulyás László

A szerz? történész, egyetemi tanár

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
